

כה יט. ואלה תולדות יצחק בן אברהם, אברהם הוליד את יצחק. בעיל שמואל (הובא בפרדס יוסף) הקשה, הרי מדברים כאן על זה שיצחק הוליד, ומדוע הוזכר כאן אברהם הוליד את יצחק. **מהר"ם חביב** תירץ על כך ע"פ הרמב"ם: שאדם מקיים מצוות פו"ר רק כשהבן שלו מוליד בן, וכיוון שיצחק היה עקר אביו עדיין לא קיים פו"ר, ורק כאן שכתורה באה לספר תולדותיו של יצחק, דהיינו שהוא מוליד יג בנות טעם לכתוב שאברהם הוליד את יצחק, דהיינו שהוא קיים ע"י פו"ר. **והבית שמואל תירץ** דהנה איתא בגמ' שממר שמזורתו לא ידועה אינו חי מחשש שיתחנתו עמו, וממרז ידוע חי, כי אין חשש שיעשאו לו. אבל איתא בירושלמי (בבמות ח"ג) שזה הכל דע שישם שנה אבל אחרי שישם שנה אנשים שוכחים, ואז הקב"ה פעם בשישים שנה הורג את כל הממוזרים. וא"כ אומר הב"ש, התורה הביאה שאברהם הוליד את יצחק כדי להפריך את טענת לציני הדור שאמר מאבימלך תנערהה שרה (וכמ"ש רש"י כאן), והראיה שלא מאבימלך, כי הוא חי וממרז ידוע אמור למות, ואם תגיד שהוא עקר ולכן לא חשש הקב"ה להשאיר אותו בחיים, אומרת התורה - יצחק הוליד את יצחק ועשוי, ואם תרצה לומר כיוון שהוא ממזר ידוע הקב"ה לא כילה אותו, י"ל שהוא בן שישים שנה בלדתו, ופעם בשישים שנה הקב"ה מכלה את כל הממוזרים גם הידועים.

כה יט. אברהם הוליד את יצחק. פרש"י שלציני הדור מורים מאבימלך תנערהה שרה וכו' לכן עשה הקב"ה שיצחק יהיה דומה בקלסתר פניו לאברהם, כשישם שנה נרמו העניין הזה כאן כשיצחק היה בן שישים. וי"ל ע"פ בי"מ פז. שעד אברהם לא היתה זיקה בעולם ומי שהיה רוצה לדבר עם אברהם היה מדבר עם יצחק כי היו נראים אותו הדבר בדיוק, וביקש אברהם רחמים על הדבר כדי שיקרו בינו ובין יצחק, ונהיה אברהם זקן. והנה כשהזקין אברהם הוא כבר לא היה כ"כ דומה ליצחק כי נהיה זקן ואי"כ שוב לציני הדור פערז את פיהם, אבל כשיצחק נהיה בן 60 שוב נהיה דומה לאברהם כי תנן באבות בן 60 לזקנה, ולכן הוזכר כאן שוב העניין הזה שקלסתר פניו דומה ליצחק. עדות ביוסף.

כה כא. ויעתר יצחק לנוכח אשתו. יש להקשות מדוע האריכה התורה וכתבה לנוכח אשתו. ועו"ק מדוע הוצרך יצחק להתפלל כ"כ בשביל ילדים שלא הובטח מה' כי ביצחק יקרא לך זרע? וי"ל שהקושיה השניה מתרבת את הראשונה, מאחר ויצחק הובטח מה' שיהיו לו ילדים לא ראה צורך להתפלל בעד עצמו וכל חששו היה על רבקה שהילדים יהיו ממנה ולא מאישה אחרת, ולכן התפלל לנוכח אשתו, כי תפילתו הייתה עליה. יד משה.

כה כג. ויתרוצו הבנים בקרבה ותאמי' א"כ למה זה אנכי ותלך לדרוש את ה'. ויאמר ה' לה שני גויים בבטנך. י"ל בכונת הפסוק ע"פ המדרש שכשרבקה נפלה מהגמל יצחק חשבה לטוטה, ואיתא בסוטה כו. שהנחשדת שהיא סוטה והיא לא סוטה, זוכה שתלד בן צער, וברכות לא: איתא דשכרה שתלד תאומים, והנה היא נחשדה על כך שהיא סוטה, א"כ היא חשבה שיהיה לה כדברי הגמ' בסוטה שתלד בלא צער ולכן הלכה לדרוש את ה'. א"ל הקב"ה שהשכר שלך הוא כהגמ' בברכות, תאומים.

כה כה. ויקראו שמו עשו. ואילו אצל יעקב כתוב ויקרא. והנראה לומר בזה דהנה אצל עשו קראו האנשים כיוון שהיה אדמוני לא רצה יצחק לומר (כדאיתא במדרש מובא בדעת זקנים כאן מבעל התוס') ולכן נשאר לו שם שקראו לו האנשים. משא"כ בעקב שעשו לו ברית ואביו קרא אז את שמו כמנהג כל ישראל, כתיב ויקרא. רבי חיים קניבסקי.

כה כח. ואהב יצחק את עשוי כי ציד בפיו. איתא דברים, **כי השוחז יעורר בעיני חכמים ויסלף דברי צדיקים.** וכתב בהדר זקנים לבעלי התוס' בשביל שוחד דברים (תבן ומלח) ושוחז דאכלה שנתן עשוי ליצחק, יצחק התעוור, כי אמרו חז"ל (מופיע ברש"י לקמן) למה כעו עיניו של יצחק, ע"מ שיעקב יקבל את הברכות, דאם היה רואה את לא היה נותן את הברכות ליעקב כי היה מזהה אותו. א"כ זמ"ש, כי השוחז שנתן עשוי וגרם שיצחק ירצה לברך אותו, יעורר עיני חכמים, (היינו עיני יצחק), ויסלף דברי צדיקים, היינו יעקב שהיה צריך לסלף מהאמת ולומר אני עשוי בכורך.

שם. ויהב יצחק את עשוי כי ציד בפיו ורבה אוהבת את עשוי יעקב. הלשון אצל עשוי הוא ויהב יצחק את עשוי ואצל רבקה כתוב אוהבת את יעקב בלשון הווה. וי"ל, אומר השל"ה, שיצחק אהב את עשוי אהבה התלויה בדבר כי ציד בפיו ובטל דבר בטלה אהבה. והאהבה קיימת רק אם יביא לו ציד, משא"כ רבקה אוהבת את יעקב בכל מצב.

כה כז. ויהי עשוי איש יודע ציד. וברש"י הוא צד את אביו בפיו. היינו שהוא שאל איך מעשרים את המלח והתבן. רבי אליהו דיסקין הקשה למה הוא לא שאל על

חנוכה וטו' בשבט ושבט, מה מצא דווקא במעשר, ויתירץ ע"כ, ע"פ הרמב"ם בהלכות מלכים פ"ט שיצחק תיקן הלכות מעשר, וידוע שמי שרוצה לקנות ליבו רצון רצון הישיבה שלו הוא שואל אותו על הספר שלו... וא"כ ה"ה עשוי רצה להתחנף ליצחק ושאל ע"מ בדיוק הוא תיקן דיני מעשר.

כה לו. הלעיטני נא מן האדום. לשונו של עשוי היה כידוע בגסות הרוח (וכמ"ש רש"י כי זה יקום אבי ע"ש) והנה כאן פתאום הוא מדבר בלשון יפה ובנימוס רב הלעיטני **נא** דהיינו בבקשה (דאין נא אלא לשון בקשה, רש"י כב). וי"ל דהנה מצונו לגבי קרבן פסח אל תאכלו ממנו **נא** ובשל מובא וגוי. ובפסחים מא', נא הכוונה שאינו צלוי כ"כ, וזך אלא עשוי הגיע מהשדה וראה מאכל, אבל עדיין זה לא היה מבושל כראוי, (וכמו שמדויק בפסוק, מן האדום הזה, והרי עדשים בסוף הבישול אינן אדומות). וזה מה שאמר עשוי הלעיטני אפילו שזה נא דהיינו שזה עדיין לא מבושל כל צרכו, אלא רק כמאכל בן דורסאי (שודד רעבתן) שהיה אוכל לאחר שליש בישול, וברור שהוא לא נהיה פתאום צדיק תמים. אבני שוהם.

כה לא. ויאמר יעקב מכרה ביום את בכורתך לי. וכן להלך **השבעה לי ביום.** מה זה היום. י"ל (אמנם רש"י עומד ע"כ, אבל ע"פ פנים תורה) האמר החיים דהנה עיקר חשיבות הבכורה הוא בירושה, ולכא"ו קשה הרי הירושה זה דבר שלא בא לעולם, ואיך הקניין חל, הא אין אדם מקנה דש"ל? אולם איתא בב"מ דבמקום שגומר בדעתו להקנות הקניין חל, וכגון ציד עני שאומר לחבירו מה שתעלה מצודתי היום מכור לך אפי' דהוי דלש"ל מכור, כיון שהוא זקוק לכסף כדי חייו אז הוא גמר ומקני. והנה כאן עשוי בא עייף ורעב, וביקש הלעיטני נא כי היה כמו עני רעב, ולזה אמר יעקב מכרה כיום, הכוונה כדן של ע"מ מה שתעלה מצודתי היום. דבה"כ מהני קניין אף בדבר שלא בא לעולם, וזה מה שאמר עשוי הנה אנכי הולך למות, והוא כדי חייו וממילא יחול הקניין.

כה לד. ויעקב נתן וגו' נזיד עדשים. הרי זה שייך ליצחק ואיך קנה הבכורה ע"י דבר שאינו שלו? וי"ל שהיה זה סעודת הבראה שהכין יעקב ליצחק כי באותו היום נפטר אברהם, וסעודת הבראה אסור שיהיה משל האב וע"כ הקנה זאת יצחק לבנו ע"מ שאין לו רשות בהם.

כה לד. ויעקב נתן לעשוי לחם ונזיד עדשים, ויאכל וישת יקים וילך. למה הפסוק היה צריך לומר שהוא הלך? י"ל היות והמכירה חלה רק אחרי שהוא אכל ושתה, ושיכור אין מכירתו מכירה, א"כ הכל בטל. אלא שהגמ' אומרת ששיכור אין מכירתו מכירה רק אם הוא שיכור כלוט שאין יכול להלך ברגליו, וע"ז נאמר ויקם וילך, דהיינו שהלך אח"כ וממילא מכירתו חלה, כי הוא לא כלוט.

שם. למה נתן לו לחם שלא ביקש. י"ל, אומר רבי חיים קניבסקי, דהגמ' מסתפקת מה הברכה בעדשים מבושלות (שלקות, בברכות לח' ב'.) והוא לא רצה להכשיל את עשוי בברכה לא ראויה, לכן הביא לו קודם לחם שפיטור את המצב. עו"י"ל שיעקב רצה שהמכירה תחול ואפ"ל לא היה מביא לו לחם מקודם והיה אנוס דאיתא במדרש שעשוי תקפתו בולמוס, לכן רצה קודם להרגיעו ע"י לחם ואז המכירה כבר לא באונס.

כו ה. עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרותי מצוותי קהותי ותורתי. וברש"י כאן ע"פ יומא כח: מכאן שאברהם שמר את כל התורה כולל עירובי תבשילין. רבי נתן אדרל מקשה למה כתוב עירובי תבשילין? דווקא וי"ל דהנה איתא שהאבות שמרו את התורה, וגם יצאו מכלל בן נח הקל, והראיה, שהנה בן נח ששבת חיוב מיתה, ואילו האבות שמרו שבת. וקשה ע"ז אפ"ל בן נח הלילה הולך אחרי היום, א"כ אושה שבתו בשבת של היהודים אבל חיללו אותה כמוצ"ש ואז יצאו יד"ח שלא שבתו לפי בן נח? וע"ז י"ל ששמרו עירובי תבשילין, דהיינו יו"ט שחל בערש"י שאז הם לא יכולים לחלל את מוצאי יו"ט כי שבת, (וגוי אסור לו לשבות טעם יום וכמ"ש) הרמב"ם מלכים י ט גוי שקבע מועד לטעמו חיוב מיתה) ואז חזינן ששמרו כל התורה כולה.

כו ז. כי טובת מראה היא. יש להקשות היכן נעלמה כאן המילה מאוד שהובאה לעיל כד טז שבעת שאלו ע"ז נפגש עמה כתוב כי טובת מראה היא מאוד? וי"ל ע"פ רש"י בבראשית ד יט. שהאיהש לאחר לידתה נפחת יופיה, וכאן איירי לאחר שילדה ולכן הורדה המילה מאוד. תוספת ברכה.

כו יד. ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר. יש להקשות מדוע כתוב פעמיים **מקנה**, למה לא כתוב מקנה צאן ובקר? וי"ל כיוון שמצינו שיצחק תיקן מצות מעשר (רמב"ם מלכים ט א) והנה מעשר בהמה אינו מתעשר מצאן על בקר, בשונה מכבשים ועיזים שמתעשרים זה על זה, ולכן היה לו מקנה צאן בפני"ע שכלל כבשים ועיזים, ומקנה בקר בפני"ע, כדי להפריש מעשר מכו"א"י. משך חכמה.

כו יט - כא. ויחפור עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים. וירבו רועי גרר עם רועי יצחק וגו' ויקרא שם הבאר עשק. ויחפור באר אחרת וירבו גם עליה

ויקרא שמה שטנה. יש להקשות מה הטעם לא קרא לראשון שטנה הרי גם על הראשון רבו? וי"ל, אומר הפני דוד', ע"פ המבואר בקידושין נט. דבסוגיה דעני המהפך בחררה אמר הר"ן דאם היה עשיר ובה עני ונטולה לא היה רשע לפי שהעשיר מצוי לו. וא"כ בפעם הראשונה הרועים היו עניים ולקחו מיצחק העשיר ואז מותר להם, משא"כ בפעם השנייה שהם כבר התעשרו מהראשונה הם כבר עשירים ומיקרו רשעים.

שם ובפסוק כב ויחפור באר אחרת וגו'. בבי' הבארות הראשונות נאמר ויחפרו בלשון רבים, ואילו בבאר השלישית נאמר ויחפור באר אחרת בלשון יחיד: וי"ל, אומר ע"כ רבי דב לנדא ע"פ הרמב"ן כאן, ששלושת הבארות הם רמז לשלוש בתי המקדש שייבנו ע"י בניו של יצחק, הראשון באר מאיתנו ע"י עשק של מחלוקות ומריבות, השני ע"י שגאה וזהו שיטנה שבפסוק, והשלישי שייבנה לעת"ל לא יחרב לעולם ועיין ברמב"ן, וא"כ י"ל שהבאר השלישי שמרמו למקדש שלישי שייבנה בידי יתברך כתוב ויחפור כי זה נבנה ע"י הקב"ה ולא רבו עליה כי לא יהיה ע"ז מריבה.

כז ד. ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי וגו'. למה יצחק ביקש כאשר אהבתי? וי"ל דלהלך פרש"י שביקש שני גדיי עיזים אחד לקרבן פסח והשני לחגיגה, והנה לגבי אכילת צדיקים מצינו שמדינה אוכלם בדרך שערב לחיך (זבחים צ: ובתו"ש שם). הבריסקרירוב.

כז כב. הקול קול יעקב, למה יעקב לא שינה את הקול. אומרים חז"ל כי לא הצטווה ע"י מרבה. ועיין בבית הלוי שהביא, שעשוי חשד שיעקב יגנוב לו את הברכה, אז הוא סיכם עם יצחק אביו שהוא יתעב קול כיעקב. ואילו יעקב היה משנה את הקול הוא היה נכשל כי יצחק היה מגלה את המירמה, רואים שכשאדם עושה מה שצריך הוא רק מרוויח.

כז לא. ויבא לאביו. מכאן שכשנן מכבד את אביו לבסוף בניו יכבדו אותו. שהרי כתב הגב"ה"ט בפרשת כי תשא על הפסוק **ונתנו** איש כופר נפשו שהנותן יקבל חזרה ולא נחסר ע"י הצדקה כי המילה ונתנו נקראת ג"כ הפוך אותו הדבר והיינו שהנותן חוזר אליו. וא"כ ה"ה הכא, המילה ויבא לאביו נקראת ג"כ הפוך אותו הדבר והיינו המכבד את אביו יכול ע"י בניו. ורמז נוסף יש בתורה שאחד שמוחל לשני אז מוחלים לו עונותיו ע"פ פרשת ויחי כה תאמר ליוסף אנה שא נא פשע אחיך. אנה שא נא ג"כ הפוך והיינו שהמוחל מוחלים לו. רבי חיים קניבסקי.

כז לו. ויען יצחק ויאמר לעשוי הן גביר שמתיו לך ודגן ותירוש סמכתינו. ומבאר רש"י שיצחק אמר לעשוי מה תועלת יש לך בברכה הרי מה שתקנה שייך ליעקב, ששמתיו אותו אדון לך ומה שתקנה עבד קנה רבו. ושואל הארימי אמתי א"כ מדוע הפסוק משנה יודגן ותירוש סמכתינו הרי בלא"ה אין לו אפשרות לברך כי מה שיהיה לעבד יהיה לרבו וא"כ מה אכפת לו אם יהיה לו דגן ואוכל אז לא? וי"ל, אומר הארימי אמתי ע"פ גיטין יב, ששבנות בצורת זכ"ל העבד לומר לרבו או פרנסני או הוציאני לחירות, וא"כ היה יכול עשוי לומר שהוא רוצה ברכה כיוון שכאשר תהיה שנת בצורת יוכל לתבוע שחרורו ולתברך. וכנגד זה אמר לו יצחק ידגן ותירוש סמכתינו והיינו שלא יחסר לו אוכל.

כז טז. ויען יצחק אביו ויאמר אליו הנה משמני הארץ יהיה מושבך ומטל השמים מעל. אומר רש"י משמני הארץ זה איטליה של יון. יש לעיין מדוע כשבידך יצחק ליעקב יותן לך אלוקים מטל השמים אם לא פירש שם שמדובר על איטליה של יון? וי"ל שבדואי הברכה ליעקב היתה שכל משמני הארץ יהיו ליעקב ולא דווקא איטליה. ולגבי הברכה לעשוי הוקשה לרש"י הרי יצחק אמר קודם הכל נתתי ליעקב ולך אפוא מה אעשה בני, והיינו שהוא לא יכול לברך כלום ואם כן איך פתאום ברך אותו? וע"ז תירץ רש"י שכשברך יצחק ליעקב איטליה של יון עדיין לא היתה קיימת כי מבואר בסנהדרין כא. שאיטליה של יון נבנתה בשעה שנשא איטליה של יון. ולכן ג"כ אמר יצחק לעשוי משמני הארץ יהיה מושבך, בלשון עתיד, כי כעת זה עדיין לא קיים, ולכן ג"כ הקדים שמני הארץ לטל השמים, בשונה מהברכה ליעקב שהקדים טל השמים לשמני הארץ, כי בברכה לעשוי כל עוד אין שמני הארץ אין תועלת בטל השמים. רבי העשיל.

מה מא. יקרבו ימי אבל אבי ואהרנה את יעקב אחי. מה הטעם שאמר שיהרוג את אחיו רק בימי אבל אביו? י"ל ע"פ מה שכתב רש"י בפסוק הבא שהוגד לרבקה מה שעשו מחרה לביו, ע"כ אמר עשו שכאבה שלי ימי אבל, והיינו כשיתאבל על רבקה כי היא תמות, אז אני אוכל להרוג את יעקב כי אז לא יהיה מי שיגלה את מצפוני ליבי ליעקב. ברכת טוב.

כח ה. רבקה אם יעקב ועשו. רש"י תמה מה הוספנו כאן אם יעקב ועשו. יש תשובה יפה של הרב מבריסק ע"פ נדרים א. הנודר מזרע אברהם מותר בזרע עשוי, כי ביצחק יקרא לך זרע ולא כל יצחק וה"ה זרע יצחק. אבל הנודר מזרע רבקה אסור בזרע עשוי דהיא אם יעקב ועשוי וזה מה שבא להשמיענו.

